

Jo no sóc la meva cara

Mai no em podré veure tal com els altres em veuen! Mai no em podré veure viure! Ho penso; i aquesta constatació m'omple de buit. El mateix buit damunt del qual s'erigeixen les meves certeses. Certeses, aquestes, que trontollen cada vegada que algú diu alguna cosa de mi que no es correspon la idea que tinc de mi mateix.

Jo no sóc el que els altres diuen que sóc. Tampoc sóc el que jo crec que sóc.

Jo no sóc la meva cara! No sóc aquella cara que el mirall em retorna cada vegada que m'hi poso al davant. No sóc la imatge que veuen els ulls de qui em parla.

I aquesta identitat, aquesta personalitat tan definida. Sóc com sóc! Sóc així... Com algú ha volgut que fos! Com molts han intentat que esdevingués. Com tothom m'ha dit com volia que fos. Com hauria de viure. Com hauria de créixer. Com hauria de ser el meu cos. Com hauré de viure la meva mort.

Identitat... Imatge diluïda en la dels altres. Barreja constant d'idees, opinions, paraules, conviccions, informacions, utopies, desigs, imposicions, esperances... Flux constant, més real i viu que qualsevol imatge, qualsevol identitat que construeix, instant rere instant, els barrots eteris i invisibles de la presó de les conviccions, de les certeses sempre dubtoses.

Jo no sóc la meva cara

és una instal·lació que ofereix un recorregut al voltant de la idea d'identitat.

Partint de la premissa que un mateix no sap com els altres el veuen, d'aquesta impossibilitat a saber com és la imatge que es projecta a cada moment, diferent per a cada persona que mira, la instal·lació qüestiona el concepte d'identitat com a unitat única i personal de cada individu. Una identitat que, construïda a partir de les influències de l'entorn pròxim i més llunyà, és resultat i part integrant de totes les altres identitats.

El bombardeig constant dels mitjans de comunicació produeix un excés d'informació; tota ella tendenciosa. Només a partir de la reflexió, de la selecció, sempre personal, d'aquesta informació és possible crear i reafirmar les pròpies conviccions.

El cercle es tanca amb la constatació que aquestes conviccions, aquestes certeses, que donen una il·lusió de llibertat i de determinació, són les mateixes que construeixen els barrots de les gàbies etèries i invisibles dins les quals cada u creu viure la seva llibertat.